

z vonjem poznih rož
in izgubiš tisto
kar naenkrat
med jutrom in dnem
po strehah ždijo dimniki
pa ne vidijo cesto pod sabo
kako je med hišami
položiš roko nad roko
in ni konca
ali pa v njihovi
senci
je

DVE PESMI S PROLOGOM

Denis Poniž

prolog

ko me reka ne vabi več
se vrnem na rožnato pristavo
v visokem stolpu sedim
noč za nočjo
tako blizu zvezd sem
ob svetilki z begajočim plamenom
pišem na stare papiruse

prva pesem

spajali se bomo s predmeti
z njihovimi orumenelimi sencami
v mlada telesa bomo nalili
tekočega svinca
spajali se bomo s sončnimi prameni
v jutrih ko se dviga ob rekah megla
bomo prozorni prežali
in jih lovili v razpete lase
spajali se bomo z nevihtami

dišali bomo po prebodenem zraku
in gnilem lesu obrežnih korenin
spajali se bomo z nočjo
temno in voljno
ki bo imela okus po brinju
spajali se bomo s cvetjem
z njegovimi mastnimi plodovi
poletavali bomo kot spomladanske čebele

toda nikdar se ne bomo spojili
s trdnostjo lastnih teles
nikoli ne bomo okušali sline lastnih
ustnic
nikoli ne bomo poželi polj na naših
trebuhih
nikoli zajezili jezer v naših
očeh
nikoli ne bomo zatipali
z lastnimi rokami
pogreznjenimi v zrelo žito

druga pesem

ugrabi te puhteča vročina
zagori ti koža in se zviije
v drobno sivkasto prst
ki se v drobnih curkih usipa
po izdolbenih nogah
potem zagori z višnjevimi plamenom
meso
tvoje meso
lušči se v smrdečih obžganih zaplatah
v plasteh odstopajo goreče kite
odpadejo ti zogleneli nohti
plameni prodirajo v notranjost
načenjajo drob
nazadnje ostaneš obžgan in bel
s sivimi kostmi
v zrak steguješ roke
da ti veter ohladi pekočo praznino

globoko v notranjosti
utripa krčevito raztegnjeno srce
iz preluknjanih žil se cedi sokrvica
in se uparja na žarečih kosteh
medenice in reber
opečene oči strmijo iz izbrušene
lobanje
in krvavi jezik se pošastno smeji
kositrno uho
pa še vedno poslušno uboga
zapovedi

človek
takšnega sem te srečal
na svoji poti

PLOŠČATEGA VELIKANA POVRATNIK

Marko Svabič

I

Oni zoprni jesenski dež je to, smrdeč in ostuden. Dežuje in dežuje, že deseti dan, in Janez je prikovan k oknu, nos pritiska na steklo, da je polagoma že čisto bel, kdaj celo vijolično modre barve. Težje kaplje elegantno zdrčé navzdol po gladčini stekla, manjše si mukoma utirajo pot: kdaj sicer pohité, a se takoj spet ustavijo; najmanjše kapljice so vselej žrtve: beraško čakajo, da pride mimo katera večja in jih popije, odnese dol, dol, dol, v zemljo, v zrak in v večni krog narave. Janez se vidi v sleherni najmanjših kapljic, vidi, kako same ne zmorejo ničesar pametnega, obide ga, kje bi se morda sam lahko pridružil sorodno celemu morju.

Tole je važno zdaj: priti si na jasno, je bilo vse življenje do sedajle, do samega trenutka tule, res popolnoma brez koristi, smisla, namena.

Soba diši po vlažni barvi in apnu. Zrak v njej je svež in čist. Stena proti vratom, v tej je dvokrilno enojno okno na ozko ulico, je svetlo rumena, ostale so za nianso temnejše, morda bolj oranžne barve, in vse te barve so tople, a tuje, ne domače, mimo tega pa še vedno slej ko prej daleč ne odbijajoče. Strop je bel: ko da so res vsi stropi na tem svetu